

Szűk Balázs

I. Második éji dal

Reggel még megcsókoltál,
Estére elárultál.
Ne félj, nyugatsz már te is:
Fölöttünk az ég hamis.

Égi lator

A vers kőkerék,
Rá fölfeszülni érdem:
Lángol és ég
Minden meredélyen.

II. Harmadik éji dal

Nem tudom, hogy hol vagyok,
Nem tudom, hogy hol vagy.
Elbújtak a tegnapok,
Éj-kemény a holnap.

Ajándék

Tisztává takarítják a jövődölések
A lélek fáradt csatatereit,
S a múlt makacs mecseteit
Szeretet őrzi, s nem kések.

III. A vándor utolsó éji dala

Csendben vagyok,
Mint egy halott:
Holnapra ott
Behavazok.

Véghelyi Balázs

Saját maga dicsérete, avagy jámborlelkű olvasók és szerkesztők kezébe való hirdetés

Ad notam Janus Pannonius

Bolt vagyok én, hol érnek a művek s könyveim állnak
vastag polcaimon. Jöjj be, ha verset akarsz.
Kapsz még prózát és muzsikát, csak nagyvonalú légy.
Szellemem egyre dicsőbb. Már csak a kassza üres.

Találkozás

„Uram, ha én olyan fiatal lennék, mint maga,
észrevettem volna azt a kislányt...” – mondta
az egyik megálló után egy bácsi,
aki szemben ült velem a buszon.
„Odaült maga mellé, olyan szép volt,
mint az álom, és maga csak olvasott...
Pedig láttam én, hogy a kislány
észrevette magát!” – folytatta
számon kérően, de megenyhült:
„Egyébként már az elején
szimpatikus volt nekem.
Láttam, hogy verseket olvas.”
Ezután költőkről beszéltünk,
és elárulta: ő is verseket ír.
A harmadik megállónál elbúcsúzott,
és leszállt. Nem emlékszem a nevére,
ahogy a titokzatos lány arcára sem,
csak arra, hogy zötyögött velem
tovább a busz, mint egy sárga kalitka,
és nem volt már kedvem olvasni.